

[Camre]

Det, jeg har sagt, er, at man må gøre sig klart, at børnenes vilkår er afgørende påvirket af, at begge forældre nu i reglen er udearbejdende. Det er et overordentlig vigtigt problem, og jeg har ikke færdige løsninger på problemet, men vi har jo i forliget af 20. maj tilkendegivet, at vi ønsker at drøfte disse problemer, når tinget samles igen.

Der er fremsat en bred vifte af dagsordensforslag, fra et enkelt parti hele to. Vi har vores eget dagsordensforslag, som jeg fremsatte i første runde, og jeg skal anbefale folketinget at stemme for det af forligspartierne fremsatte dagsordensforslag.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Når jeg har bedt om en kort bemærkning, skyldes det den omstændighed, at jeg sad nede bag i salen og lyttede spændt til statsministerens svar til de forskellige ordførere og dem, der i øvrigt havde haft ordet og stillet konkrete spørgsmål. Jeg nåede simpelt hen ikke op og bede om en kort bemærkning, umiddelbart efter at statsministeren var gået ned fra talerstolen, så chokeret var jeg over, at statsministeren ikke kunne tage sig tid til at give svar på helt konkrete spørgsmål; endog på et så stort område som forsvarsområdet vil statsministeren ikke svare på et helt konkret spørgsmål.

Derfor tillader jeg mig at stille spørgsmålet igen: hvorfor fremsætter regeringen ikke et lovforslag angående forsvaret, således at vi får en forsvarslov og ikke skal køre forsvaret over finansloven? Det fik jeg intet svar på; det vil jeg bede om at få et svar på.

Christoffersen (V):

Jeg lyttede naturligvis med interesse til statsministerens bemærkninger til, hvad jeg havde sagt, og jeg registrerede da, at det, statsministeren gik ind i en drøftelse af, hverken var cyklisternes forhold, luftforholdene, eller hvad der ellers har været inde i debatten, men at statsministeren gik ind i nogle af de centrale problemer, og det synes jeg i sig selv er udtryk for, at vi trods alt kan tale om de samme ting.

Men jeg synes nok, at statsministerens bevarelse viste, at regeringen meget vel selv er klar over, at der er nogle ømme punkter i dens egen argumentation. Statsministeren

sagde, at den pessimisme, man finder rundt omkring, ikke har noget med regeringens politik at gøre.

Jeg mener, den ganske klart er udtryk for det modsatte, for en regering har naturligvis det politiske ansvar, og man kan ikke forvente, at erhvervslivet eller i og for sig nogen anden del af befolkningen skal begynde at adressere sine bekymringer til helt ubekendte forhold uden for landets grænser. Hvis man er indstillet på at lytte helt objektivt, altså selv hvis man ikke lytter med oppositionsøren, er det tydeligt, at det, man hører, er en stadig voksende skuffelse og utilfredshed over, at regeringen lader tiden gå.

Lad os f.eks. tage landbruget. I morgen slutter denne samling, og så skal vi altså frem til begyndelsen af oktober måned, før der sker noget. I de sidste to-tre måneder har landbrugets organisationer forgæves forsøgt at få realitetsforhandlinger i gang med regeringen om et vigtigt erhvervs meget afgørende problemer. Hvad sker der nu? Nu må vi altså vente 3-4 måneder, med alt, hvad det kan føre med sig i form af store økonomiske, erhvervs-mæssige og sociale konsekvenser. Er det ikke rimeligt på den baggrund, hr. statsminister, at sige, at den pessimisme, der findes rundt omkring, selvfølgelig også har sit udspring i en frygt for, at regeringen ikke vil erkende sit ansvar og ikke i tide vil gøre det, der er brug for at få gjort?

Så vil jeg om statsministerens betragtninger vedrørende Danmarks placering i det almindelige økonomiske billede sige følgende: man kan jo bruge mange forskellige tal, og der bruges mange forskellige tal til dokumentation af, hvor henholdsvis godt og hvor dårligt det er gået. Man kan møde op med prisindeks, man kan møde op med indeks for lønudvikling, omkostningsudvikling, konkurrenceforbedring, og hvad ved jeg. Det, jeg interesserer mig for, er de reelle virkninger af alt det, man gør.

Hvad angår beskæftigelsen f.eks., er vores reelle beskæftigelsessituation jo karakteriseret ved, at vi ud over de godt syv procent, vi har i ledige, betaler et så stort beløb til efterløn, at vi dermed holder yderligere 70.000 eller yderligere 3 pct. af arbejdsstyrken ledige. Hvis vi ser væk fra de forsøg - og nogle af dem har vi jo selv været med til at gennemføre, efterlønnen f.eks. - hvis vi ser væk fra de ordninger, som jo klart er fremkaldt af et